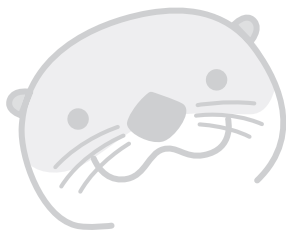

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ฝากความคิดทิ้งไปกับ ตู้โทรศัพท์แห่งสายลม

Quel che affidiamo al vento

ลอร่า เมสสินา

เขียน

วรรณภา วงษ์ฉัตร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“...เมื่อคืนวานนี้ผมอ่านนิทานเรื่อง *ปีเตอร์แพน* ให้หลานชายผมฟัง
มันเป็นเรื่องของเด็กชายบินได้ที่สูญเสียเงาของเขาไป
และเด็กหญิงที่เย็บเงาไว้กับเส้นเท้าของเขากลับคืน
คุณรู้มั๊ยว่าผมคิดว่านั้นคือสิ่งที่เราทำเมื่อเราขึ้นไปยังสวนของซูซูกิซังบนเนินเขาสูงนั้น
เรากำลังพยายามเอาเงาของเรากลับคืนมา”

– ลอร่า เมสสินา

 หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

ທດສະວະນາ

คำนำสำนักพิมพ์

“กาลเวลาอาจผ่านไป แต่ความทรงจำถึงคนที่เรารักไม่เคย
แก่เลย มีแต่เราเท่านั้นที่แก่”

ฝากความคิดถึงไปกับตู้โทรศัพท์แห่งสายลม คือเรื่องราวของ
ยูอิ หญิงสาวผู้ต้องก้าวผ่านช่วงเวลาเลวร้ายในชีวิตไปกับเหตุการณ์
สึนามิในปี ค.ศ. 2011 ที่ประเทศญี่ปุ่น

เธอสิ้นหวัง โดดเดี่ยว และหมดกำลังใจ จนวันหนึ่งมีคน
โทรศัพท์เข้ามาในรายการของเธอเกี่ยวกับตู้โทรศัพท์สายลม ที่เมือง
โอะสึจิ ตู้โทรศัพท์ที่เธอฝากความรักความคิดถึงและบอกเล่าเรื่องราว
ต่าง ๆ ให้กับคนที่จากไป

เมื่อเดินทางไปที่นั่น ชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป

หนังสือเรื่องนี้มีเค้าโครงเรื่องจริงมาจากชายคนหนึ่งในจังหวัด
อิวะเตะ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น เขาติดตั้งตู้โทรศัพท์
ไว้ในสวนของบ้านเขาที่เชิงเขาคุจิระยามะ หรือเขาวาทิ อยู่ติดกับเมือง
โอะสึจิ ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่ซึ่งถูกสึนามิเล่นงานจนเสียหายมากที่สุด
เมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011

ในตู้โทรศัพท์มีโทรศัพท์สีดำเก่า ๆ เครื่องหนึ่งที่ไม่ได้ต่อสาย
และทำหน้าที่ส่งเสียงไปกับสายลม

แม้ความเศร้าจะอยู่กับเธออย่างยาวนาน แต่ในวันหนึ่งเธอก็ต้อง
ก้าวข้ามผ่านเรื่องราวเหล่านั้นไป

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งไปเบลล์การ์เดย์ทุกวันเพื่ออ่านหนังสือพิมพ์
ออกมาดั่ง ๆ ให้คุณปู่ของเขาฟัง

มีหลายคนไปที่นั่นเพื่อร้องไห้โดยไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

มีคนหนึ่งไปเพื่อปลอบโยนญาติผู้เสียชีวิตที่ไม่ได้ถูกฝังศพ

เพราะสูญหายที่กัณมหาสมุทร ซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ตรงไหน หรืออยู่ในกองกระดูกกองหนึ่งในหลายกองที่เกิดจากภัยพิบัติ

มีคุณแม่คนหนึ่งที่สูงยลเสียลูกสามคนในเหตุการณ์สึนามิ และทนความเจ็บไม่ได้ เธอจึงพูดและพูดเพื่อพยายามเติมเต็มช่องว่างที่ยังเหลืออยู่

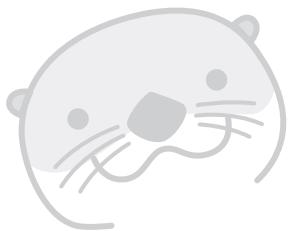
มีเด็กหญิงตัวน้อย ๆ คนหนึ่งที่จะโทรศัพท์ไปหาสุนัขของเธอเพื่อถามมันว่าชีวิตหลังความตายเป็นอย่างไร

ในแต่ละปีมีผู้คนมากมายมาเยือนตู้โทรศัพท์นี้หลายพันคน หลายคนเชื่อว่าลมที่เบลล์การ์เดียจะช่วยพัดพาถ้อยคำและความคิดถึงส่งไปถึงคนที่เราจะค้นหา

สุดท้ายแล้ว เมื่อถึงวันหนึ่งเราจะพบว่า ความเจ็บปวดต่างๆ ที่ต้องเผชิญมา เราเองที่เป็นคนต้องเยียวยาใจในรูปแบบที่แตกต่างไปของแต่ละคน

ขอให้ความคิดถึงของทุกคนส่งไปถึงคนที่คุณต้องการ

แต่เคียวสุเกะ ไชสีเกะ และเอมิลิโอ
แต่เสียงทั้งหลายที่จะอยู่กับพวกคุณเสมอ

กดลองอ่าน

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากสถานที่จริง
ในจังหวัดอิวะเตะ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น

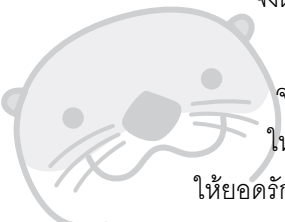
วันหนึ่ง ชายคนหนึ่งได้ติดตั้งตู้โทรศัพท์ไว้ในสวนของบ้านเขา
ที่เชิงเขาคุจิระยามะ หรือเขาวาฬ อยู่ติดกับเมืองโอะสึจิ ซึ่งเป็น
หนึ่งในสถานที่ซึ่งถูกสึนามิเล่นงานจนเสียหายมากที่สุดเมื่อวันที่ 11
มีนาคม ค.ศ. 2011

ในตู้โทรศัพท์มีโทรศัพท์สีดำเก่า ๆ เครื่องหนึ่งที่ไม่ได้ต่อสาย
และทำหน้าที่ส่งเสียงไปกับสายลม

มีผู้คนเดินทางไปเยือนที่นั่นหลายพันคนทุกปี

มันเป็นการเปลี่ยนผ่านจากชีวิตหนึ่ง
ไปสู่อีกชีวิตหนึ่ง
เป็นคนอเนลิร์ต
ที่เปลี่ยนแควงออร์เคสตรา
แต่เสียงเพลงยังคงอยู่ ณ ที่เดิม

Mariangela Gualtieri

จงตื่นเกิด ลมเหนือ และ
จงมาเกิด ลมใต้
จงพัดผ่านสวนของข้า
ให้กลิ่นหอมฟุ้งกระจาย
ให้ยอดรักของข้าเข้ามาในสวนของเขา
และเสพผลไม้อันโอชะเกิด
(...)

จงจากเลบานอนไปกับข้าเกิด เจ้าสาวของข้า...

Song of Songs 4 : 16, 8

อย่าเอ่ยด้วยความรักมากเกินไป

Kojiki

บทนำ

สายลมแรงพัดโบกทิวไม้ในสวนเบลล์การ์เดียมืดที่กว้างใหญ่และ
ลาดชัน

ผู้หญิงคนนั้นยกศอกขึ้นบังหน้าพลางก้มตัวลงตามสัญชาตญาณ
แล้วเธอก็ยึดตัวตรงขึ้นอีกครั้งแทบจะทันที

เธอมาถึงก่อนฟ้าสว่าง และเฝ้าจับตามองขณะที่แสงอรุณเริ่ม
ส่องสว่าง แต่ดวงอาทิตย์ยังคงซ่อนเร้น เธอชนถุงใบใหญ่หลายใบลง
จากรถ ในถุงเหล่านั้นมีแผ่นพลาสติกเนื้อหนายาวห้าสิบเมตรม้วนไว้
ในกระบอก เทปพันสายไฟหลายม้วน ตะปูเกลียวสิบกล่องสำหรับ
ตอกติดพื้น และค้อนที่มีด้ามจับสำหรับผู้หญิง พนักงานขายที่ร้าน
โคแนนซึ่งเป็นร้านขายอุปกรณ์งานช่างขนาดใหญ่ขออนุญาตดูมือ
ของเธอ เขาบอกว่าเขาแค่อยากดูขนาดมือ แต่เธอพบว่าเธอยืนตัว
แข็งทื่อและไม่อาจตอบสนอง

เวลานี้เธอกำลังรีบเดินไปทางตู้โทรศัพท์ มันดูประหลาดราวกับ
ทำด้วยแคนดีเคน¹ และเมอแรงป็น สายลมโหมกระหน่ำ เธอมีเวลา

¹ ลูกกวาดรูปไม้เท้า มักเป็นลายขาวแดง

ไม่มากนัก

พวกเขาทำงานกันแบบไม่หยุดพักบนเนินเขาเหนือเมืองโอะสึจิมาเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้ว เธอทำหน้าที่ห่อหุ้มตู้โทรศัพท์ ม้านั่งยาวป้ายทางเท้า และซุ้มประตูโค้งเล็กๆ ตรงจุดเริ่มต้นของทางเดินด้วยผ้าใบกันน้ำ ท่ามกลางพายุลมแรงที่ไม่ได้แผ่วลงเลยแม้แต่นาทีเดียวบ่อยครั้งมากที่เธอถอดตัวเองโดยไม่ตั้งใจแบบเดียวกับที่เคยทำอยู่หลายปีทุกครั้งที่เราารู้สึกว่าอารมณ์ของตัวเองกำลังรุนแรง แล้วเธอก็จะกลับมาเย็นหยดเหมือนเดิม เธอจะยึดหลังตรง และเผชิญหน้ากับหมู่เมฆที่เวลานี้ปกคลุมทั่วเนินเขา

ต่อเมื่อทำเสร็จและได้รสชาติไอเค็มของทะเลในปาก รวากับว่าโลกได้พลิกตีสลับไปแล้วนั่นแหละ เธอจึงยอมหยุดและทิ้งตัวลงนั่งอย่างหมดแรงบนม้านั่งยาวที่เธอห่อหุ้มไว้จนดูเหมือนเป็นตัวใหม่ในรังใหม่ เธอรู้สึกได้ว่ารองเท้าบูตหนักอึ้งเพราะสิ้นรองเท้าอัดแน่นไปด้วยดิน

เธอบอกตัวเองว่า หากว่าโลกจะถล่มทลายลงตอนนี้ เธอก็จะขอลงมทลายไปกับมันด้วย แต่ถ้ามันมีโอกาสแม้เพียงน้อยนิดที่โลกจะยังคงอยู่ได้ เธอก็จะขอใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีทำให้มันยังคงอยู่

เมืองที่อยู่ข้างล่างหลับใหล มีหน้าต่างไม่กี่บานที่ยังดูสว่างด้วยแสงเรืองรองของโคมไฟ แต่คนส่วนใหญ่ปล่อยให้หน้าต่างม้วนลงและตีท่อนไม้ตึ๊งผังกันฝนไว้ให้แข็งแรงเพื่อเตรียมตัวรับพายุได้ฝุ่นที่กำลังจะมา บางคนวางถุงทรายยันประตูไว้เพื่อกันไม่ให้ประตูถูกกระซางหลุดจากบานพับเมื่อถูกพายุลมแรง และเพื่อกันฝนไม่ให้ท่วมห้องหับที่อยู่ข้างใน

ทว่าดูเหมือนยูอิไม่รับรู้ต่อพายุฝนและหมู่เมฆดำทะมึนบน

ท้องฟ้า ยูอิสำรวจผลงานของตัวเอง...แผ่นพลาสติกกับเทปที่เธอใช้ปกป้องตู้โทรศัพท์ ม่านงไม้ แผ่นปูทางเดินที่เรียงเป็นแถวเดี่ยว ชุ่มประดูคัง และป้ายที่เขียนว่า "โทรศัพท์แห่งสายลม"

ทุกอย่างจมนโคลนและมีน้ำขัง ถ้าพายุไต้ฝุ่นจะสร้างความเสียหายใดๆ เธอพร้อมจะอยู่ที่นี้เพื่อตริ่งทุกอย่างไว้กับที่

ยูอิไม่สะดุ้งสะเทือนกับความจริงที่เป็นเรื่องพื้นฐานที่สุดว่า วัตถุสิ่งของล้วนไม่มีความเปราะบางเหมือนกับเนื้อหนังมังสา วัตถุซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ได้ แต่ร่างกายไม่อาจทำได้ ร่างกายอาจจะแข็งแกร่งกว่าวิญญาณ ซึ่งถ้าเหล็กสลายเมื่อไร มันอาจเหล็กสลายแบบนั้นไปชั่ววินวินคร แต่ร่างกายอ่อนกว่าไม้ ตะกั่ว หรือเหล็ก การที่ ยูอิปฏิเสธไม่ยอมรับเรื่องนี้ ย่อมหมายความว่าเธอไม่รู้เลยสักนิดถึงภยันตรายที่เธอกำลังเผชิญ

"เดือนกันยายนแล้ว" ยูอิถอนใจกลางเฟ่งพินิจความมืดครึ้มบนท้องฟ้าที่กำลังโกล้เข้ามาจากทางทิศตะวันออก มันมีชื่อว่ นางะสึกิ หรือ 'เดือนแห่งคำคืนอันยาวนาน' แต่ยูอิจะพูดคำพูดประโยคเดียวกันนี้ทุกเดือน...เดือนตุลาคมแล้ว...เดือนพฤศจิกายนแล้ว...เดือนธันวาคมแล้ว เธอเคยพูดว่ามันเป็นเดือนเมษายนแล้ว แล้วก็เดือนพฤษภาคม และต่อไปเรื่อยๆ เป็นรายการที่ไม่มีวันจบของวันเวลาที่เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2011

ทุกสัปดาห์คือการต่อสู้ดิ้นรน ทุกชั่วโมงของทุกเดือนกองสุมอยู่ในห้องใต้หลังคาเพื่อรออนาคตที่อาจไม่มีวันมาถึง

ยูอิมี่เรือนผมยาวสีเข้มที่เป็นสีบลอนด์ตรงปลาย รวากับว่าผมเธองอกจากข้างล่างขึ้นมาข้างบน เธอเลิกย้อมผมเมื่อแม่กับลูกสาวของเธอถูกทะเลาะกัน เธอตัดเส้นผมให้สั้นลงทีละนิดทุกครั้ง จนกระทั่งในที่สุดมันก็ดูเหมือนแสงทรงกลดที่ร่วงหล่นลงมา... สีผมที่ตัดกันระหว่างสีเหลืองกับสีดำตามธรรมชาติลงเอยด้วยการดูเหมือนเป็นบันทึกความเศร้าเสียใจของเธอ... เหมือนกับปฏิทินสำหรับเทศกาลหรือโอกาสพิเศษต่าง ๆ

ตราบไคที่อยู่ยังมีชีวิตอยู่ เธอเป็นหนึ่งชีวิตสวนนี้ เป็นหนึ่งตู้โทรศัพท์สีขาวที่มีหลังคาสีฟ้าและมีโทรศัพท์สีดำตั้งอยู่ข้างสมุดจดบันทึกบนชั้นไม้เล็ก ๆ นิ้วเธอจะหมุนหมายเลขโทรศัพท์แบบเดาสุ่มมือเธอจะยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู และเธอจะรัวคำพูดใส่โทรศัพท์ บางครั้งยูอิมี่ร้องไห้ บางคราวก็หัวเราะ เพราะชีวิตยังคงมีเรื่องน่าขำแม้กระทั่งหลังเกิดโศกนาฏกรรม

ในที่สุดยูอิมี่ก็สังเกตเห็นว่าเวลานี้พายุไต้ฝุ่นเกือบจะมาถึงตัวเธอแล้ว

สายลมแรงเป็นเรื่องธรรมดาในแถบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูร้อน ลมพายุจะพัดทำลายภูมิประเทศ ทำให้หลังคาเปิดและกระเบื้องปลิวกระเด็นไปทั่วพื้นดูเจเมล็ดพันธุ์ และทุกครั้งที่มันเกิดขึ้น ซูซูกิซัง² ผู้ดูแลสวนเบลล์การ์เดียมจะปกป้องสวนนี้ด้วยความรักอย่างทะนุถนอมและอ่อนโยน

แต่ทีเี่ยวนี้พายุไต้ฝุ่นน่าจะต้องมีอำนาจทำลายล้างมากกว่าปกติ

² คำลงท้ายชื่อด้วยความเคารพนับถือ ใช้สำหรับคนทุกเพศทุกวัย

ซูซูกิซังก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ชาวสื่อเรื่องความเจ็บป่วยของเขาแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว เนื้อหาของข่าวนี้ไม่ชัดเจน แต่ผู้คนรู้ว่าเขาต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล

ถ้าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องสวน แล้วใครจะอยู่

ในความคิดของยูอิ พายุไต้ฝุ่นคือเด็กชายแววดาชั่วร้ายที่วางแผนจะสาดน้ำทั้งถังใส่ปราสาททรายซึ่งเด็กคนอื่นบรรจงสร้างไว้อย่างดี...เด็กคนอื่นที่อ่อนประสบการณ์กว่าและใส่ชื่อมากกว่าเด็กชายคนนี้จะคอยสังเกตเหยื่อของเขาจากหลังโขดหิน และพร้อมจะโจมตี

หมู่เมฆเคลื่อนย้ายอยู่เป็นนิจและอย่างรวดเร็ว ขณะที่แสงสว่างลึนไหลไปทางทิศตะวันตก ดวงอาทิตย์ปรากฏตัวชั่วคราว และอาบร่างเธอด้วยแสงอบอุ่นก่อนจะผลุบหายไปอีกครั้ง

แล้วทันใดนั้นสวนแห่งนี้ก็ตกอยู่ในความมืดมิดกับลมพายุที่พัดตั้งกระหึ่มจนหูอื้อ ทุกอย่างรอบกายยูอิถูกพัดลู่ภายใต้โทสะของมัน

เรือนผมของยูอิฟูฟองเหมือนผมของเมดูลา³ มันถูกลมพัดแยกเป็นสายที่พลิ้ววนเหมือนกระแสน้ำวนรอบศีรษะของเธอ มันให้ความรู้สึกเหมือนคำเตือนสำหรับเหล่าต้นไม้ที่กำลังจะถูกถอนรากถอนโคนจนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในเร็ว ๆ นี้ ไม่ว่าจะเป็ดอก *ฮิกังบานะ*⁴ สีแดงเข้ม หรือที่เรียกว่าดอกไม้แห่งสวรรค์ หรือดอกไม้คนตาย...

³ สตรีในตำนานของกรีกที่มีหน้าตาสวยงามมาก แต่มีผมเป็นงู

⁴ ดอกเรดสไปเดอร์ลีลี หรือพลับพลึงสีแดง หรือพลับพลึงมมม แต่มักเป็นที่รู้จักกันในนามดอกไม้คนตาย

ดอกไม้เดรนเยียที่ผลิบานแล้วและร่วงโรยเพื่อเพาะพันธุ์ใหม่อีกครั้ง...
ช่อดอก *ฟูเซ็นคาสีระ*⁵ สีขาวที่มีลูกสีเขียวซึ่งเด็ก ๆ ชอบสัมผัสเหมือน
สัมผัสระฆัง

ถึงแม้ว่ามันเริ่มยากที่จะยืนให้อยู่ แต่ยูอิกิก็จำเป็นต้องลุกไป
ตรวจดูเป็นครั้งสุดท้ายว่าทุกอย่างได้รับการปกป้องไว้อย่างดีแล้ว
เธอดูตัวเองเดินไปตามพื้นสลับกับเอนกายไปตามลม ในที่สุดเธอ
ก็ไปถึงสุดทางเดินจนได้ ยูอิสำรวจดูตะขอที่เธอใช้เกี่ยวผ้าใบไว้กับ
ตู้โทรศัพท์ที่อีกรอบ แล้วจึงดูตัวเองฝ่าแรงลมโดยกางแขนไปด้วย
ราวกับกำลังแหวกว่าย

แผ่นปูพื้นแผ่นหนึ่งดังกรอบแกรบได้ทำยูอิกิ ความทรงจำ
ท่วมท้นในสมองของยูอิกิทันที เธอนึกถึงเสียงของลูกสาวเธอที่เรียก
ก้อนหินที่ปิดห้องร้องไถ่บ้านของพวกเขาว่า 'ขนมปังกรอบ'
ยูอิกิยิ้มอย่างมีความสุขที่ได้กอบกู้ความทรงจำอีกหนึ่งเรื่อง

สมัยยังเด็ก เราเห็นความสุขในทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็รถไฟ
ของเล่นที่ไต่ลื่นขึ้นมาจากตะกร้า หรือแผ่นฟิล์มถนอมอาหารที่ห่อหุ้ม
รอบขนมเค้กชิ้นหนึ่ง หรือรูปถ่ายของวิวทิวทัศน์ที่มีเราเ็นอยู่ตรงกลาง
และสายตาทุกคู่มองมาที่เรา

แต่ทุกอย่างจะซับซ้อนมากขึ้นเมื่อเราโตเป็นผู้ใหญ่ ความสุข
คือความสำเร็จ คือหน้าที่การงาน คือผู้ชายหรือผู้หญิง คือทุกสิ่ง

⁵ ดอกบัลลูน (ต้นโคกกระออม) เป็นไม้เลื้อยมีผลเป็นรูประฆัง

ที่คลุมเครือ และต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ไม่ว่าจะความสุขจะเป็นแค่คำพูดที่เราใช้กับชีวิตของเราหรือไม่ก็ตาม แต่ส่วนใหญ่แล้วมันก็เป็นแค่คำพูดคำหนึ่งเท่านั้น

วัยเด็กสอนอะไรบางอย่างที่แตกต่างออกไปในเรื่องของความสุขบ้าง ยูคิด ทั้งหมดที่คุณต้องทำคือยื่นมือของคุณออกไปให้ถูกที่ถูกทาง แล้วคุณก็จะได้มันมา

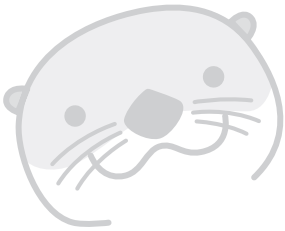
ภายใต้ท้องฟ้าสีเทาอึมครึม สตรีวัยสามสิบปีคนนี้อยืนตัวตรง แม้ว่าจะมีพายุลมแรง เธอยืนครุ่นคิดว่า ความสุขเป็นสิ่งที่จับต้องได้ เธอหมกมุ่นอยู่กับความคิดนี้ แบบเดียวกับที่ครั้งหนึ่งเธอเคยหมกมุ่นกับหนังสือหรือเรื่องราวของคนอื่น ๆ ที่ฟังเหมือนดีกว่าเรื่องราวของเธอเองอย่างไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ นับตั้งแต่เธอยังสาว ยูอึ้งสยว่า มันคือเหตุผลที่ทำให้เธอเลือกทำงานกับสถานีวิทยุหรือเปล่า เธอประทับใจชีวิตผู้อื่นและหมกมุ่นอยู่กับโลกของพวกเขา

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ภาพความสุขของยูคือภาพตู้โทรศัพท์กับวัตถุหนาหนักสีดำที่มีหมายเลข 1 ถึง 0 เรียงเป็นวงกลมอยู่ข้างหน้า เมื่อเธอแนบกับตู้โทรศัพท์ เธอจะตีมัดำไปกับภาพสวนสวยบนเนินเขาที่ห่างไกลทางตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น จากตรงนั้นเธอมองเห็นทะเลเป็นประกายระยิบระยับ และได้กลิ่นไอเค็มที่พวยพุ่งขึ้นมากับเกลียวคลื่น จากตรงนั้นยูอึ้งจะฝันถึงการได้พูดคุยกับลูกสาวของเธอซึ่งเสียชีวิตหลังจากมีอายุได้เพียงสามปี และแม่ของเธอซึ่งอุ้มเด็กหญิงตัวน้อย ๆ ไว้ในอ้อมแขนจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้าย

และเมื่อความสุขเป็นสิ่งที่จับต้องได้ อะไรก็ตามที่เป็นภัยต่อความปลอดภัยของมันล้วนเป็นศัตรู ถึงแม้ว่ามันอาจจะเป็นอย่างใดบางอย่างที่ไม่อาจจับต้องได้ เช่น สายลม หรือสายฝนที่เทกระหน่ำ

ลงมาจากเบื้องบน

ขุขุยอมเสี่ยงชีวิตที่ไม่มีความหมายของเธอเพื่อให้แน่ใจว่าจะ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับ สิ่ง นั้น หรือกับสถานที่ที่ทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา

ทดลองอ่าน

I

ကလေးဂျာနယ်

ยูอิดยีนเรื่องนี้เป็นครั้งแรกที่สถานีวิทยุ

ผู้ฟังคนหนึ่งโทร.มาในตอนท้ายของรายการเพื่อแบ่งปันสิ่งที่ช่วยฟื้นฟูจิตใจเขาหลังจากสูญเสียภรรยาไป

พวกเขาพูดคุยปรึกษากันถึงหัวข้อหลักของอีพี¹ นี้อย่างละเอียดในห้องตัดต่อก่อนจะตกลงกันได้ ทุกคนรู้เรื่องของยูอิด เรื่องของหุบเหวลึกที่เธอแบกไว้ในใจ แต่ยูอิดยืนยันกรานว่าไม่ว่าจะมีอะไรก็ตามเกิดขึ้นในรายการ เธอรับมือกับมันได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นเพราะเธอผ่านความทุกข์ทรมานมามากเสียจนเธอไม่อาจรู้สึกเจ็บปวดได้อีกต่อไป

“หลังการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รัก อะไรทำให้มันง่ายขึ้นสำหรับคุณที่จะตื่นขึ้นในตอนเช้าและเข้านอนในตอนกลางคืน อะไรคือสิ่งที่จุดคุณขึ้นในขณะที่คุณล้มลง”

แต่ปรากฏว่าอีพีนี้ของรายการกลับหม่นหมองน้อยกว่าที่พวกเขาคาดไว้

¹ ย่อมาจาก Episode หมายถึง ตอน หรือฉาก หรือบท หรือองค์ของรายการ

สตรีคนหนึ่งจากอะโอะโมะริบอกว่าเธอจะทำอาหารทุกครั้ง
ที่เธอรู้สึกเศร้า เธอจะทำทาร์ต มาการอง และแยมที่มีรสหวาน
และอร่อย เธอยังทำอาหารเรียกน้ำย่อย อย่างเช่น โครเกต² หรือ
ปลาอย่างซีอิ๊วกับน้ำตาล และผักต้มเป็น *เบนโตะ*³ ของเธอ เธอยังซื้อ
ตุ๋นเย็นแยกต่างหากอีกหนึ่งตู้ด้วย เพื่อที่เธอจะได้เก็บถนอมอาหาร
ที่เป็นผลงานสร้างสรรค์ของเธอเมื่อใดก็ตามที่เธอมีอารมณ์ทำขึ้นมา
เธอจะต้องละลายน้ำแข็งในตุ๋นเย็นจนหมดเสมอเพื่อให้ทันเทศกาล
*ฮินะมัดสุริ*⁴ หรือวันเด็กผู้หญิง ซึ่งคือวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี
มันเป็นวันที่เธอเคยฉลองกับลูกสาว เธอรู้อย่างแน่นอนว่าพวกเด็กที่
เรียงบนชั้นวางในห้องนั่งเล่นจะปลุกกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้อง
และต้มขึ้นมาได้ทันที เธอบอกว่าการทำอาหารทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น
มันช่วยให้เธอกลับมาเย็นอย่างมั่นคงได้อีกครั้ง

พนักงานออฟฟิศสาวจากโอจิคนหนึ่งโทรศัพท์เข้ามาแล้วว่า
เธอจะไปคาเฟ่เพื่อลูบสุนัข แมว และเฟอร์เร็ต...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เฟอร์เร็ต แค่มันดูน่ารักๆ ของพวกมันกับมือของเธอ
มันก็ช่วยฟื้นฟูความสุขของการมีชีวิตอยู่ให้เธอได้บ้างแล้ว ชายชรา
คนหนึ่งพูดเสียงกระซิบเพื่อไม่ให้ภรรยาเขาได้ยินจากห้องนอน
เขาสารภาพว่าเขาเล่นเกมปาจิงโกะ⁵ มนุษย์เงินเดือนคนหนึ่ง
กำลังเศร้าเสียใจจากการเลิกกับคนรักใช้วิธีดื่มโกโก้เข้ม ๆ แก้ว

² มันฝรั่งชุบแป้งทอด

³ ข้าวกล่องที่แม่บ้านชาวญี่ปุ่นบรรจุเตรียมอย่างดีให้สามีและลูก

⁴ เทศกาลฮินะมัดสุริ หรือวันตุ๊กตา หรือวันเด็กผู้หญิง เป็นเทศกาลเฉลิมฉลองในวันที่ 3 มีนาคมของทุกปี ซึ่งจะมีการนำตุ๊กตาญี่ปุ่นที่ตกแต่งสวยงามแบบชาววังออกมาแสดงบนชั้นวางที่เรียงเป็นชั้น ๆ ลดหลั่นกัน

⁵ การพนันยอคนนิยมในญี่ปุ่นที่มีแผงสลอตกับลูกบอล ร้านปาจิงโกะมีแพร่หลายมากในญี่ปุ่น

ด้วย *เซมเบ้*⁶ ครอบ ๆ

ทุกคนยิ้มเมื่อแม่บ้านจากโตเกียวคนหนึ่งซึ่งเป็นสตรีวัยประมาณห้าสิบที่สูญเสียเพื่อนสนิทในอุบัติเหตุทางรถยนต์บอกว่า เธอเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศส แต่การเปลี่ยนเสียงของตัวเอง การทำเสียง *รรรรร* และสำเนียงที่ซับซ้อน ก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นผู้หญิงคนใหม่ได้แล้ว “ฉันไม่มีวันพูดภาษานี้เป็นหรือค่ะ ฉันไม่เอาไหนจริง ๆ แต่คุณคงนึกไม่ออกหรือว่ามันให้ความรู้สึกดีแค่ไหนที่ได้พูดคำว่า *บงซูรรรรร*⁷”

โทรศัพท์สายสุดท้ายของอีฟี่นี้มาจากอิวะเตะ ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในปี ค.ศ. 2011 ผู้ควบคุมรายการชายตามองช่างเทคนิคควบคุมเสียงที่มองยูอิอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะหลุบสายตาลงมองแผงควบคุม และมองอยู่อย่างนั้นจนโทรศัพท์สายสุดท้ายจบลง

สีนามีคือสิ่งที่คร่ำครวญกรรยาของผู้ฟังรายนี้ เช่นเดียวกับแม่และลูกสาวของยูอิ บ้านของพวกเขาถูกกระแสน้ำพัดแบบถอนรากถอนโคน ร่างกรรยาเขาถูกลากผ่านซากปรักหักพัง และถูกบันทึกไว้ที่ชื่ออยู่ท่ามกลาง *ยูคูเอะ ฟุเม*⁸ หรือ ‘ไมทราบตำแหน่งที่อยู่’ หรือคนที่หายสาบสูญ เวลานี้เขาอาศัยอยู่ที่บ้านของบุตรชายซึ่งอยู่ห่างไกลจากทะเลมาก มันเป็นที่ซึ่งทะเลคืออะไรบางอย่างที่คุณเห็นแค่ในรูปภาพเท่านั้น

⁶ ขนมข้าวกรอบของญี่ปุ่น มีรูปทรง ขนาด และรสชาติสารพัด ปกติจะมีรสเค็มและเผ็ด แต่บางครั้งก็หวาน

⁷ Bonjour ภาษาฝรั่งเศส แปลว่า สวัสดี

⁸ หมายถึง ‘ไมทราบตำแหน่งที่อยู่’ ใช้อธิบายถึงศพที่ยังไม่พบหลังเกิดภัยธรรมชาติ

“คือว่า...” เสียงนั้นเริ่มพูดระหว่างการสูบบุหรี่อยู่ตลอดเวลา “...มันมีตู้โทรศัพท์ตู้นี้อยู่ในสวนบนเนินเขาในที่ที่ห่างไกล โทรศัพท์เครื่องนี้ไม่ได้เชื่อมต่อกับอะไรทั้งนั้น แต่เสียงของคุณจะถูกพัดพาไปกับสายลม ผมจะพูดว่า *สวีสวี โยโยะ คุณสบายดีไหม* แล้วผมก็รู้สึกตัวเองกลายเป็นคนเดิมที่ผมเคยเป็นมาก่อน ภรรยาผมกำลังฟังผมพูดอยู่ในครัว เธอกำลัง่วนกับการเตรียมมือเช้าหรือมือค่ำ และฟังผมบ่นว่ากาแฟร้อนลวกลิ้น...

“...เมื่อคืนวานนี้ผมอ่านนิทานเรื่อง *ปีเตอร์แพน* ให้หลานชายผมฟัง มันเป็นเรื่องของเด็กชายบินได้ที่สูญเสียเงาของเขาไป และเด็กหญิงที่เย็บเงาไว้กับสันเท้าของเขากลับคืน คุณรู้มั๊ยว่าผมคิดว่านั่นคือสิ่งที่เราทำเมื่อเราขึ้นไปยังสวนของซูซูกิซังบนเนินเขาสูงนั้น เรากำลังพยายามเอาเงาของเรากลับคืนมา”

ทุกคนในสตูดิโอเงิ่งเงียบราวกับจู่ ๆ ก็มีวัตถุต่างแดนขนาดใหญ่หมิวมาโผล่จากไหนไม่รู้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขา

แม้กระทั่งยูอิกิยังไม่พูดอะไรสักคำทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วเธอเป็นคนที่เก่งเป็นเลิศในการตัดบทผู้ฟังที่โทร.เข้ามาและพูดเจ็ยแจ้วไม่หยุดด้วยคำพูดสั้น ๆ ที่ยู่อิบรจงเลือกสรรอย่างดี เธอสะดุ้งตื่นจากภวังค์เมื่อชายคนนั้นโอบและเจ้าหน้าที่ควบคุมเสียงรีบกลบเสียงโอบให้เลือนหายไป ยูอิบแนะนำเพลงต่อไป และต้องผะงะกับชื่อเพลง มันช่างเป็นเรื่องบังเอิญโดยแท้ เพราะมันคือเพลง ‘มิสซิสตัลโลเวย์ : อิน เดอะการ์เด้น’ ของแมกซ์ ริกเตอร์

คืนนั้นมีข้อความส่งเข้ามาอีกมากมาย และยังมีเข้ามาอยู่เรื่อย ๆ แม้กระทั่งขณะที่ยูอิกิอยู่บนรถไฟก่อนขบวนสุดท้ายมุ่งหน้าไปชิบูยะ และ

อยู่บนขบวนสุดท้ายไปคิชิโจจิ

ยูอิหลับตาลงแม้ว่าจะห่างไกลจากคำว่างว่ง เธอคิดทบทวน คำพูดของผู้ฟังคนนั้นกลับไปกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่า รวากับกำลัง ย้ำเท้ากลับไปกลับมาบนถนนสายเดิม และจะค้นพบรายละเอียดใหม่ ทุกครั้ง เช่น ป้ายชื้อถนน ชื่อร้าน บ้านหลังหนึ่ง เธอจะไม่ยอมหลับ จนกว่าจะจำเส้นทางนั้นได้ขึ้นใจ

วันรุ่งขึ้น ยูอิขอลางานสองวัน ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่เธอลางาน นับตั้งแต่แม่กับลูกสาวของเธอเสียชีวิต

ยูอิสตาร์ทรถหลังจากที่จอดทิ้งไว้นาน เธอเติมน้ำมันเต็มถัง แล้วขับรถตามคำสั่งของระบบนำทางด้วยดาวเทียมมุ่งหน้าตรงไปยัง สวนของซูซูกิซัง

แม้ว่ามันอาจจะไม่ใช่ความสุข แต่อย่างน้อยก็เป็นความโล่งใจ ที่กำลังจะกลายเป็นสิ่งที่จับต้องได้

รายการเพลงสำหรับคืนนั้นในช่วงจัดรายการของยูอึที่สถานีวิทยู

เฟเคียร์ : “จอนเฮ พาร์ตยู”

อันส์ ซิมเมอร์ : “ไทม์”

เฟลด : “เมลิเฟอร์”

แอกเนส โอเบล : “สโตน”

ซากาโมโตะ คิว : “อุอะ โอ มุอุอิเตะ อารูโด” (ฉันเงยหน้ามอง
ขณะที่ฉันเดิน)

เดอะ ซินีเมติก ออร์เคสตรา : “อะไรวัลพี ออฟ เดอะ เบิร์ตส แอนด์
ทรานสฟอร์เมชัน”

แมกซ์ ริกเตอร์ : “มิสซิสตัลโลเวย์ : อิน เดอะ การ์เด็น”

แวนซ์ จอย : “คอลล อีฟ ยู นีด มี”

ขณะที่ยูอิขับรถวนไปมาตามระบบนำทางด้วยดาวเทียม เธอ ก็ต้องพยายามอย่างสุดฤทธิ์ที่จะไม่รู้สึกลึกลับได้

ภาพวิวทะเลมีผลกระทบแบบนี้ต่อเธอในช่วงสองสามนาที่แรก ทุกครั้งที่เห็น มันราวกับว่าแคมอง น้ำทะเลก็จะไหลกรากเข้าปาก และทำให้เธอสำลัก เธอจะรีบหาอะไรอย่างอื่นใส่ปากแทน เช่น ช็อกโกแลตชิ้นหนึ่ง หรือลูกกวาดเม็ดหนึ่ง และเพียงครู่เดียวเธอก็จะคุ้นชินกับภาพ และความรู้สึกลึกลับได้ก็จะบรรเทาเบาบางลง

ในช่วงหนึ่งเดือนหลังเกิดสึนามิ ยูอิอาศัยอยู่ในเต็นท์ผ้าใบ ขนาดสองคูณสามเมตรในโรงยิมของโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ร่วมกับคนอื่น ๆ อีกหนึ่งร้อยยี่สิบคน แต่เธอไม่เคยรู้สึกอ้างว้าง เมื่ออยู่ที่ไหนมากเท่ากับเมื่ออยู่ที่นั่น

ถึงแม้ว่าหิมะจะตกหนัก ซึ่งแทบไม่เคยเกิดขึ้นในเดือนมีนาคม ก็ตาม แต่ยูอิก็จะออกไปข้างนอกให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะบ่อยได้ ยูอิ จะเดินเบียดผ่านรอยแยกบนกำแพงสนามเด็กเล่นของโรงเรียน และ จะเกาะอยู่กับต้นไม้ที่ดูเหมือนว่ารากของมันยังฝังแน่นอยู่ในพื้นดิน

จากตรงนั้นยูอิจิจะพิจารณาทะเลที่เวลานี้กลับไปอยู่ในที่ที่ถูกต้อง
เหมาะสมของมัน และดูกองซากปรักหักพังที่มันทิ้งไว้ข้างหลัง

ยูอิจิเพ่งมองท้องทะเลอย่างจริงจัง เธอไม่ได้มองอะไรอื่นเลย
มาหลายสัปดาห์แล้ว เพราะเชื่อว่าเธอจะได้พบกับคำตอบในนั้น

ทุกเช้าและทุกเย็น ยูอิจิจะไปที่ศูนย์ข้อมูลพร้อมกับคำถามเดิม
ที่อกับรูปพรรณสัณฐานของคนสองคน...ผมแก่ละสองข้าง...ผมสีเทา
ยาวประป่า...สีกระโปรง...ไผบนหน้าท้อง

ตอนขากลับ ยูอิจิจะรีบใช้ห้องน้ำของโรงเรียนซึ่งมีไว้ให้เด็กอายุ
หกขวบถึงสิบเอ็ดขวบ แล้วก็เดินไปมาตามทางเดินที่ติดภาพวาดและ
การบ้านของเด็ก ๆ ไว้บนกำแพง จากนั้นเธอก็จะรีบกลับไปยังพื้นที่
สี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็ก ๆ ของชีวิตเธอ และอยู่เงียบ ๆ ด้วยความเบื่อหน่าย
กับเรื่องเหลวไหลรายรอบ

คนบางคนทามกลางฝันผ้าใบที่ปูบนพื้นกระเบื้องยางก็ไม่ยอม
หยุดพูด พวกเขาจำเป็นต้องพูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเหตุการณ์นี้
เกิดขึ้นจริง ๆ แต่บางคนก็ไม่พูดอะไรเลย รวากับว่าพวกเขาหวาดกลัว
ที่จะอ่านหน้าถัดไปที่ซึ่งพวกเขาารู้ดีว่าจะต้องเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น
พวกเขาเกลียดกล่อมตัวเองให้เชื่อว่าถ้าไม่ได้พลิกหน้าต่อไป สิ่งที่ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้ก็จะไม่เกิดขึ้น และยังมีบางคนที่ไม่มีอะไรจะพูดเพราะ
พวกเขาารู้ทุกอย่างหมดแล้ว แต่คนส่วนใหญ่กำลังรอ และยูอิจิเป็นหนึ่งใน
นั้น

คุณเป็นคนในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งของสองกลุ่มนี้ ขึ้นอยู่กับว่า
คุณได้ข้อมูลอะไรจากศูนย์ข้อมูล...คนสองกลุ่มที่ว่านี้คือกลุ่มคนที่รู้ดี
อยู่แล้วและกลุ่มคนที่กำลังรอคอย...บางครั้งบางคนก็ย้ายไปยังศูนย์

หลบภัยอีกแห่งที่ซึ่งพวกเขาจะได้พบว่าผู้คนที่พวกเขาเฝ้ารอกำลังรอพวกเขาอยู่

มีเรื่องราวที่น่าทึ่งหลายร้อยเรื่องให้เล่า เมื่อคุณมองย้อนกลับไปในอดีต คุณจะเห็นว่าทุกอย่างดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งในแผนการ (“ถ้าฉันไม่ได้นอนป่วยอยู่บนเตียง...” “ถ้าฉันเลี้ยงวัวแทนที่จะเลี้ยงช้ำ...” “ถ้าฉันไม่ได้ลงจากรถ...” “ถ้าเราไม่ได้กลับบ้านเพื่อกินข้าวเที่ยง...”)

ทุกคนได้ยินเสียงของหญิงสาวซึ่งทำงานที่ศาลากลางซึ่งอยู่ห่างจากทะเลหนึ่งร้อยเมตร เธอประกาศเตือนภัยผ่านลำโพงไม่หยุดว่าสีนามิกำลังมา เธอออกคำสั่งซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้วิ่งขึ้นเขาหรือขึ้นไปยังบนสุดของตึกคอนกรีตเสริมเหล็ก ทุกคนรู้ว่าแม้กระทั่งเธอก็ยังไม่รอด

ภาพบนโทรศัพท์มือถือที่ตอนนี้ทุกคนกำลังรอคิวเป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อชาร์จแบตเตอรี่ ได้แสดงภาพย้อนหลังที่ไม่น่าดูของผู้คนทั้งหญิงชายและเด็กที่กำลังเกาะอยู่บนหลังคา ภาพรถพลิกคว่ำ และภาพบ้านเรือนที่...หลังจากต่อสู้อย่างหนัก...ได้ไหลตามเจ้าของบ้านลงไปในกระแสน้ำเชี่ยวกรากซึ่งหมุนตัวเหมือนน้ำในเครื่องซักผ้า

และก็ยังไฟซึ่งไม่เคยมีใครคิดว่าจะเอาชนะน้ำได้ เราถูกสอนตั้งแต่สมัยยังเด็กว่า กรรไกรชนะกระดากะดาซ กระดากะชนะก้อนหิน และน้ำชนะไฟเสมอ น้ำจะดับไฟและช่วยรักษาชีวิตของเราไว้ บทเรียนจากวัยเด็กเหล่านั้นไม่ได้สอนให้ใครรู้ว่า เวลาคือสิ่งสำคัญ และคว้นเข้าไปเติมปอดเราได้เร็วกว่าทุกอย่าง ไม่มีใครคาดคิดว่า คุณจะตายจากเปลวไฟในสีนามิโดยที่น้ำไม่ทันได้สัมผัสตัวคุณเลย

ยูอียีนอยู่บนพื้นที่สูงที่ล้อมรอบเมืองซึ่งเป็นที่ที่เธอวิ่งมาใน

วันนั้นหลังจากที่แผ่นดินไหวครั้งแรก เธอจับตามองทะเลตีบมาข้างหน้า มันมาอย่างช้าๆ เจียบเจียบ และหาญกล้า รวากับว่า จุดหมายปลายทางของมันเป็นที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ ทะเลจะทำอะไรหากไม่ใช่ซัดเข้าฝั่งแล้วก็ถอยกลับไปอีกครั้ง

วันนั้นยูอิอยู่ไกลบ้าน แม่เธอส่งข้อความบอกว่างานกับลูกสาวของยูอิเดินทางเกือบจะถึงศูนย์หลบภัยท้องถิ่นแล้ว มันทำให้ยูอิมั่นใจ เธอจึงแค่เดินตามผู้คนรายรอบ เธอช่วยหญิงชราคนหนึ่งที่ยพยายามเดินอย่างยากลำบาก เธอพยายามทำตัวให้มีประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอเชื่อลึกๆ ในใจว่าเธอจะต้องเป็นผู้รอดชีวิตคนหนึ่งที่เราารู้สึกจะอายุแก่ใจด้วยซ้ำในความโชคคิของตัวเอง

เมื่อมาถึงพื้นที่โล่งกว้างบนด้านข้างของภูเขา ทุกคนยืนมองออกไปราวกับกำลังยืนบนที่นั่งชมชั้นลอยในโรงละคร พวกเขาถือโทรศัพท์ไว้ในมือ และรู้สึกมีชีวิตชีวาด้วยศรัทธาอย่างเหลือล้นในเทคโนโลยี พวกเขาดูเหมือนเด็กๆ อีกครั้ง ทุกคนกลับมาอยู่ในวัยที่ไม่มีความแตกต่างอะไรระหว่างความหวาดกลัวกับความตื่นเต้น แต่เมื่อทะเลซัดเข้ามาถึงแผ่นดินและไม่ยอมหยุดจนกระทั่งมันมาถึงเชิงเขา ทุกคนจึงเจียบกริบ

ภาพตรงหน้าดูเหมือนฝันมากเกินไปจนยูอิไม่แน่ใจอยู่นานกับภาพที่เห็น

สีนามิขึ้นสูงกว่าที่พยากรณ์ไว้ สูงมากเสียจนในบางแห่งคำว่า 'ศูนย์หลบภัย' กลายเป็นสิ่งที่ไม่ใช่สูตรสำเร็จ แต่เป็นคำที่สะกดผิดเป็นคำจำกัดความที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งทำให้คำว่าศูนย์หลบภัยกับคำว่าศูนย์แห่งความตายกลายเป็นสิ่งเดียวกัน ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่เหมือนกันเลย และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกสาวและแม่

ของเธอ เมื่อไปถึงศูนย์หลบภัย ทั้งสองพบว่าแม้แต่ความตายเท่านั้นที่กำลังรอพวกเขาอยู่

ยูอียอมรอรอบอยู่บนผืนผ้าใบกว้างสองเมตรคูณสามเมตรนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือน โดยที่บางครั้งเธอก็ล้มไปแล้วว่าตัวเองกำลังรออะไร ข้าวของสองสามอย่างที่เธอมีติดตัวตอนที่เกิดแผ่นดินไหววางกองอยู่รอบตัวเธอดูจมาลย์ นอกเหนือจากนั้นก็ยังมีขวดน้ำผ้าขนหนู ราเมนอบแห้งแบบถ้วย โอนิกิริ¹ ธัญพืชอัดแท่ง ผ้าอนามัย และเครื่องดื่มชูกำลัง ยูอียูกแวดล้อมไปด้วยข้าวของเหล่านี้ที่เริ่มมีอายุเก่าลงและเก่าลง ขณะที่เธอรอให้เรื่องทั้งหมดนี้จบลงเสียที

ในที่สุดก็มีคนพบศพแม่กับลูกสาวของเธอ ยูอียิ่งเลิกมองทะเล

¹ ข้าวปั้นญี่ปุ่น มักทำจากข้าวขาว และห่อด้วยสาหร่ายในริซัดแผ่น มีไส้ปลาหรือผักเค็มหรือหวาน หรือคอง